

RECENSIE

Móet dat nou? Ja, dat moet

THEATER

Alexander Hiskemuller
For The Time Being

Boukje Schweigman/Slagwerk Den Haag/Theaterfestival Boulevard

★★★★★

En dan legt een performer opeens zijn hoofd in je schoot. Dat gebeurt vlak voor het einde van 'For The Time Being', de nieuwste productie van Boukje Schweigman en Slagwerk Den Haag in een loods vlak bij Den Bosch. We zitten hutjemutje op de grond in een omsloten ruimte, je kunt je kont niet keren. En zonder de grandioze apotheose van de voorstelling precies prijs te geven: we hebben die ruimte zelf gecreëerd – wij het publiek. De slagwerkers laten hun xylofoons buiten dreigend klinken. Maar hier binnen voelt het geborgen, met zo'n honderd toeschouwers en veertien performers op dat omheinde kluitje. Een cocon van rust en intimiteit.

Boukje Schweigman wordt niet voor niets de koningin van het ervaringstheater genoemd. Met 'For The Time Being' gaat ze een stap verder in het creëren van ervaringen, en wel door het publiek actief mee te laten doen. 'Brrr, móet dat nou,' denk je dan, maar Schweigman verpakt het zó charmant dat je je graag voor haar theatrale karretje laat spannen.

Schweigman werkt in 'For The Time Being' volgens haar beproefde receptuur: ze neemt een 'groot'

thema en bouwt daar vanuit beweging (er wordt geen woord gesproken) een universum omheen. 'Tijd' is hier het paraplubegrip dat van alle kanten wordt bekeken, op een enorm intelligente en inventieve manier bovendien. In het eerste deel van de voorstelling staan de performers kriskras in de loods opgesteld, als standbeelden in de tijd bevroren. Langzaam komt er beweging, alles accelereert, het rent, het zoeft en scheert langs je heen. En dan weer slow-motion, terugschakelen, alsof de tijd vloeibaar is. In sterke scènes rennen de performers rond, in een dwangmatige hunkering zich voort te bewegen, de tijd vóór te zijn. De link naar ons jachtige bestaan is dan snel gelegd.

De scènes waarin het publiek letterlijk participeert doen daarnaast wat studieus aan. Vanuit de beweging worden connecties gemaakt met het publiek. Je wordt uitgenodigd tot een sprongetje, een colbertjasje gaat rond, je wordt opgetild. Inderdaad: móet dat nou?

Ja, dat moet, want zonder die publieksdeelname had Schweigman haar punt niet kunnen maken: een pleidooi voor onthaasting. De performers laten ons rennen, tillen ons op en laten ons lachen. Et voilà, voordat we het weten hebben we onszelf onthaast. Dat is nog eens een staaltje theatrale empowerment!

